

6. august – Premenenie Pána A

*Keď sa zjaví Kristus, budeme mu podobní,
lebo ho budeme vidieť takého, aký je.
(Porov. 1 Jn 3,2)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Daniela 7,9-10.13-14

Díval som sa, kým postavili tróny a Starec si sadol. Jeho rúcho bolo biele ako sneh a vlasy na jeho hlave ako čistá vlna. Jeho trónom boli ohnivé plamene a kolesá trónu blčiaci oheň. Ohnivá rieka prúdila od neho; tisíce tisícov mu slúžili a desaťtisíce desaťtisícov stáli pred ním. Začal sa súd a knihy sa otvorili.

Videl som v nočnom videní: v nebeských oblakoch prichádzal niekto ako Syn človeka; a došiel až k Starcovi. Priviedli ho k nemu a on mu dal moc a slávu i kráľovstvo, takže mu slúžili všetky národy, kmene a jazyky. Jeho vláda je vláda večná – nikdy nepominie – a jeho kráľovstvo nikdy nezanikne.

Druhé čítanie

2. Petrov list 1,16-19

Milovaní, keď sme vám hovorili o moci a príchode nášho Pána Ježiša Krista, nesledovali sme nijaké vymyslené rozprávky, ale na vlastné oči sme videli jeho veľbu.

On prijal česť a slávu od Boha Otca, keď k nemu z velebnej slávy zazneli tieto slová: "Toto je môj milovaný Syn, v ktorom Ja mám zaľúbenie." A tento hlas sme my počuli; prichádzal z neba, keď sme s ním boli na posvätnom Vrchu.

Tým je aj prorocké slovo pre nás istejšie. A vy dobre robíte, že hľadáte naň ako na svetlo, ktoré svieti vo tme, kým nesvitne deň a nevzide vo vašich srdciach zornica.

Ježiš vzal so sebou Petra, Jakuba a jeho brata Jána a viedol ich do ústrania na vysoký vrch. Tam sa pred ich očami premenil: jeho tvár zažiarila ako slnko a rúcho mu zbelelo ako svetlo. A hľa, zjavil sa im Mojžiš a Eliáš a rozprávali sa s ním. Vtedy sa ozval Peter a povedal Ježišovi: "Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, postavím tu tri stany: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi."

Kým ešte hovoril, zahalil ich svetelný oblak a z oblaku zaznel hlas: "Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie, počúvajte ho." Keď to učeníci počuli, padli na tvár a veľmi sa báli.

Ale Ježiš pristúpil k nim, dotkol sa ich a povedal im: "Vstaňte a nebojte sa!" A keď pozdvihli oči, nevideli nikoho okrem Ježiša.

Keď zostupovali z vrchu, Ježiš im prikázal: "Nikomuto nehovorte, čo ste videli, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych."

Na zamyslenie

Sviatok Premenenia Pána slávime uprostred leta, v čase, ktorý je nám často darovaný na oddych, na načerpanie síl, možno na cestovanie a nové dojmy alebo aj na vnútorné stíšenie a prehodnotenie života. Je to obdobie, kedy sa môžeme otvoriť pre mnohé, čo ľahko strácame alebo prehliadame vo všedný deň. Je to tiež čas, kedy nám môžu byť darované mnohé "skúsenosti na hore" a to tak v doslovnom ako aj v prenesenom význame slova. Chceme zostať na pekných miestach, túžime vrátiť sa na ne ešte raz. Preto je dôležité vedome si pripomínať stretnutia s ľuďmi a skúsenosti, ktoré sme zažili. Nemôžeme síce na nich lipnúť, ale môžu byť pre nás oporou, keď sme už opäť klesli do monotónnosti každodenného života. Vtkané do koberca nášho života obohacujú ho pestrými farbami, dodávajú istotu a to predovšetkým pri celkovom pohľade späť na to už prežitú, že náš život má definitívne a neustále zmysel, dodávajú silu v čase utrpenia a bezútešnosti.

Takou podobnou skúsenosťou bola asi aj pre učeníkov skúsenosť Ježišovho premenenia na hore. Hory sú popri púšti obzvlášť významné miesta stretnutia s Bohom, skúsenosťou jeho blízkosti. Tak ako sú hory vyzdvihnuté z krajiny, tak sú z každodennosti "vyzdvihnuté" aj stretnutia s Bohom. V týchto skúsenostiach Boh sám ruší ohraničenú, obmedzenú perspektívu človeka na krátky moment – ako záruku a očakávanie večnej slávy. Ježišove premenenie ukazuje, že Božie svetlo je budúcnosťou, toto svetlo je silnejšie ako skúsenosť utrpenia a smrti. Toto premenenie je povzbudením dôverovať Ježišovmu životu, a to aj počas cesty do Jeruzalema ku krížu. Ešte veľa núdze, strachu a smútku očakáva učeníkov, na druhej strane sú už obdarovaní pohľadom do budúcnosti na horu vzkriesenia. Čo sa týka toho, poslanstvo Ježišovho premenenia je očakávaným, anticipovaným veľkonočným poslanstvom. Je pre nás pomocou v čase zdolávania obdobia púšte v našom živote a to tým, že sme nesení skúsenosťou, že máme v Bohu útočisko, a že sme ním prijímaní ako Jeho milovaná dcéra, ako Jeho milovaný syn. Potom sa môže ťažké niesť ľahšie a ťažké bremeno možno vidieť očami novej kreatívnej perspektívy.

Takéto momenty premenenia si nemožno vynútiť. Môžeme byť pre ne len otvorení, pripravení, ale oni zostanú vždy darom, ktorý navštívi neočakávane náš život, a ktorého nevypočítateľnosť nás niekedy možno až zaskočí. Môžu to byť veľmi silné citové zážitky, ale môže to byť tiež "len" pocit jednoty s Bohom, ponorenie sa do Jeho lásky, Jeho radosti, Jeho pokoja.

Nech sme všetci obdarení obzvlášť v letnom období tým alebo oným momentom, v ktorom nás ožiari Božia náklonnosť a blízkosť ako žiariace, neočakávané svetlo.